

Latviešu valodā izdots arī Korinas Bomanes romāns
“Taureņu sala”, 2016

Nedaudz vēstures un noslēpumu, nedaudz romantikas un intrigu... Romāns “Mēnessgaismas dārzs” ir lieliski piemērots romantiskas filmas sižetam un laiskai pēcpusdienai klubkrēslā ar grāmatu.

[Amazon.com](#)

Viegla, izklaidējoša lasāmviela! Romānā “Mēnessgaismas dārzs” savītas divas sižeta līnijas, kuras lasītāju atkal un atkal iesaista grāmatas varoņu likteņu līkločos un aizvilina no Eiropas uz Indonēziju gan mūsdienās, gan pagātnē.

[Goodreads.com](#)

Ja meklējat pozitīvas emocijas un esat atvērti romantikai, izvēlieties Korinas Bomanes “Mēnessgaismas dārzu”! Vietu un tēlu apraksti ir aizraujoši, un arī pats sižets, kas brīžiem lika neticībā nogrozīt galvu, ir meistarīgi izdomāts.

[Goodreads.com](#)

“Mēnessgaismas dārzs” ir klasisks mīlasstāsts, ko papildina noslēpumi, eksotiskas ainavas un atšķirīgi klimatiskie apstākļi, padarot grāmatu vēl aizraujošāku. Daudz negaidītu (un dažreiz arī paredzamu) sižeta pavērsienu, kādi, iespējams, reālajā dzīvē nenotiek tik bieži, kā varētu vēlēties, bet tieši tajā jau slēpjas romantiskas lasāmvielas burvība!

[Amazon.co.uk](#)

CORINA BOMANN

Der
Mondscheingarten

KORINA BOMANE

Mēnessgaismas dārzs

No vācu valodas tulkojusi

Sinda Krastiņa

821.112.2-31

Bo 410

Corina Bomann

DER MONDSCHINGARTEN

Copyright © Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin.
Published in 2013 by Ullstein Taschenbuch Verlag.
Vākam izmantoti attēli © www.istockphoto.com

Arņa Kilbloka vāka dizains

Korina Bomane

MĒNESSGAISMAS DĀRZS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projektu vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Diāna Romanoviča*
Korektore *Diāna Graudiņa, Elīna Kola*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-636.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Sinda Krastiņa, 2021

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-8836-0

Prologs

LONDONA, 1920. GADS

Helēna Kārtere samulsusi aplūkoja sevi sasistajā spogulī. Gara plaisa atspulgā sadalīja liķa bālo seju divās daļās, grims, sajaucies ar asarām, zīmēja uz vaigiem marmora rakstu. Viņas eksotiskās dzintarkrāsas acis savādi mirdzēja biežā kārtā uzklāto melno acu ēnu ietvarā, padarot viņu līdzīgu mēmā kino zvaigznei.

Helēna nekad nebija interesējusies par kino, viņas kaislība bija tikai un vienīgi mūzika. Taču šobrīd viņa jutās tā, it kā piedalītos vienā no šīm filmām. Tikko piedzīvoto ainu būtu varējis uzrakstīt kāds no skribentiem, kuri ar scenārijiem rokās grozījās filmu studiju durvju priekšā, cerot satikt kādu producentu.

Helēna rūgti iesmējās, tad īsi iešņukstējās. Viņas acis atkal pildījās asarām, kas, ritot pāri vaigiem, krāsojās melnas.

Tikai pirms dažām minūtēm viss vēl bija kārtībā. Kā daudzsolīgai vijolniecei viņai visa pasaule bija vaļā. Pēc pusstundas Helēna Kārtere spēlēs Čaikovska vijoļmūziku uz Londonas koncertzāles skatuves, un skatītāju vidū būs pat karalis Džordžs V ar kundzi. Šādu pagodinājumu mūziķis tikai retumis varēja izpelnīties.

Helēnu vienmēr bija pavadījusi veiksmē. Desmit gadu vecumā ieguvusi slavu kā brīnumbērns, viņa tagad, nepilnos divdesmit gados, tika uzskatīta par vienu no labākajām mūziķēm pasaulē. Itālijā avīzes viņu, dzimušu anglieti, bija nodēvējušas par Paganīni mazmeitu. Kad viņas aģents bija parādījis šo lieliem burtiem iespiesto avīzes virsrakstu, Helēna par to bija tikai pasmaidījusi.

Lai ļaudis domā, ko grib! Viņa zināja, kam jāpateicas par panākumiem, un ļoti labi atcerējās reiz doto solījumu.

Taču tad bija parādījusies tā sieviete. Kā ēna viņa veselas trīs dienas bija sekojusi Helēnai gandrīz ik uz soļa. Ejot pa Londonas ielām, viņa ik pa brīdim pūlī manīja veco sievieti. Kad vien Helēna, vingrinoties vijoļspēlē, bija palūkojusies ārā pa logu, viņa redzēja veču stāvam ielas pretējā pusē.

Sākumā Helēnai vēl šķita, ka tā ir nejaušība, taču, redzot šo sievieti nākamajās dienās, viņa bija sākusi nervozēt. Laiku pa laikam uzradās pustraki pielūdzēji – arī sieviešu kārtas –, kuri pielika visus spēkus, lai uz brīdi viņu satiktu.

Trevors Bleks, viņas aģents, tikai atmeta ar roku, kad Helēna viņam par šo gadījumu izstāstīja. “Tā ir veca sieva, nekaitīga jukusi, nekas vairāk.”

“Nekaitīga? Jukušie nekad nav nekaitīgi! Varbūt viņai kabatā ir nazis,” Helēna bija atbildējusi, taču Trevors acīmredzot bija pārliecināts, ka veca viņai neko nenodarīs.

“Ja pēc koncerta tā sieviete vēl arvien tevi neliks mierā, vērsīsies policijā.”

“Un kāpēc ne tagad?”

“Jo viņi mūs izsmies. Paskaties taču uz viņu!” Trevors bija norādījis uz logu, pa kuru ielas viņā galā bija redzama svešniece. Viņas stāvs izskatījās mazliet salicis, melnā kleita bija vecmodīga, un vaibsti šķita... aziātiski! Helēna nespēja iedomāties iemeslu, kāpēc šai sievietei vajadzētu viņu izsekot. Uz brīdi viņai ienāca prātā bērnība, bet tad viņa ātri vien aizdzina šo domu.

Tomēr tagad Helēna zināja, ka svešā patiesi bija viņu novērojusi un gaidījusi izdevību, lai uzrunātu. Sieviete bija izdevies ielavīties viņas ģērbtuvē neilgi pēc tam, kad Rozija pēc Helēnas vēlēšanās bija devusies apskatīties, cik pilna ir skatītāju zāle.

Helēna sākumā bija gribējusi saukt pēc palīdzības, taču viņa nespēja pakliegt, jo vecajai sievietei bija piemītis kaut kas

hipnotizējošs. Tas, ko viešņa īsajā sarunā tika pateikusi, izrādījās kaut kas tik baismīgs un satriecošs, ka Helēnu pārņēma tukšuma sajūta, it kā iekšā kaut kas būtu salūzis. Viņa bija dusmās metusi vecajai ar pirmo pa rokai gadījušos priekšmetu, taču trāpīja nevis sievietei, bet gan ģērbtuves spogulim.

Veča izbijusies bija metusies bēgt, bet viņas apgalvojums vēl aizvien skanēja telpā. Protams, pastāvēja iespēja, ka sieviete melo, tomēr kaut kas Helēnai lika domāt, ka šis nav tas gadījums. Viss saskanēja. Sen aizmirstas ainas, atmiņā atausuši izteikti vārdi – viss piepeši ieguva jēgu.

Helēna palūkojās uz vijoli sev līdzās. Pirms svešnieces parādīšanās viņa bija gribējusi vēlreiz pavingrināties kādu īpaši grūtu koncerta pasāžu, taču līdz tam vairs nebija tikusi.

Trīcošām rokām viņa paņēma instrumentu un apgriezta to otrādi. Pirkstiem slīdot pār apakšējā dekā iededzināto rozi, Helēnai acu priekšā atausa kādas sievietes seja. Sieviete, kura bija uzdāvinājusi šo vijoli... Vai tas nūdien būtu iespējams?

Kad Helēnai aiz muguras atvērās durvis, vijole izdvesa metālistisku tinkšķi. Pārtrūkusī stīga trāpīja pa roku, atstājot asiņainu svītru, un Helēna satriekta vēroja, kā no brūces parādās asins lāses. Atmiņas par mūzikas skolotāju uzvilnīja viņā spējas dusmas. Helēna jau gribēja pielēkt kājās un saniknoti iesviest vijoli stūrī, bet tajā brīdī aiz viņas spogulī parādījās Rozijas laipnā seja.

– Zāle ir pilna! – ģērbēja priecīgi pavēstīja, taču viņas smaids acumirkli izgaisa. – Ak vai! – Rozija, ieraudzījusi uz Helēnas pirkstiem asinis, pārbijusies aizšāva roku mutei priekšā. – Vai ar jums viss kārtībā?

– Tas nav nekas, – Helēna savaldīgi atbildēja. Sāpes plaukstas locītavā viņa tikpat kā nejuta, jo dusmas bija spēcīgākas par visu, tās nomāca fiziskās sajūtas. – Stīga pārtrūka, es nebiju pietiekami uzmanīga, – viņa sacīja.

Patiesībā Helēnai būtu vajadzējis tūlīt likt savest kārtībā vijoli, taču viņa nebija spējīga piecelties no krēsla. Viņa pat šaubījās, vai maz kādreiz to atkal varēs.

– Vai man jums kaut ko atnest, mis Kārtere? – ģērbēja apjukusi jautāja, bet Helēna papurināja galvu.

– Nē, viss kārtībā, Rozij, man nekas nav nepieciešams. – Vārdi izskanēja asāk, nekā viņa bija gribējusi.

– Bet jums taču tūlīt ir jāuzstājas, madam. Vijole...

Helēna aizdomājusies pamāja ar galvu. Jā, uzstāšanās. Apciepojums bija viņā ne tikai kaut ko izmainījis, bet arī radījis šaubas, vai viņa maz spēs nospēlēt šo koncertu. Varbūt tas nozīmēja karjeras beigas, taču šobrīd Helēna gribēja vienīgi tikt prom no šejienes un atbrīvoties no tās nolādētās vijoles, kas viņu tikko bija ievainojusi tāpat kā mūzikas skolotāja. No instrumenta, ko viņai bija uzdāvinājusi kāda mirusī.

Ar vijoli rokā Helēna piecēlās un paceltu galvu soļoja uz durvīm, atvēra tās un izgāja no ģērbtuves. Rozijas saucienu viņa ignorēja tāpat kā pārtrūkušo stīgu, kas sitās pret apakšstilbiem. Viņa dzirdēja, kā koncertzālē mūziķi skaņo instrumentus. Veltas pūles, jo koncerts nenotiks. Un arī skatītāju gaidpilnā sačukstēšanās bija gluži lieka.

Helēna mērķtiecīgi sameklēja sētas durvis. Viņa nelikās ne zinīs par skatuves strādnieku pārsteigtajiem skatieniem. Es šeit neiederos. Es negribu to visu! Gribu tikai mieru, gribu... skaidrību.

Vijole viņas rokā savādi ieskanējās, kad Helēna atrāva vaļā durvis, – gandrīz tā, it kā instruments vēlētos brīdināt. Viņa sajuta drēgnu gaisu. Šajā gadalaikā Londona vakarā bija īpaši nepatīkama, taču tas viņai bija vienalga. Savainojums uz plaukstas locītavas pulsēja, vijole piepeši kļuva smaga. Mirušās sievietes acis vajāja Helēnu, mudināja vienkārši izskriet uz ielas Londonas koncertzāles priekšā.

Izdzirdot sev līdzās spalgu autobusa taurēšanu, Helēna sastringa un, ieraudzījusi spožās gaismas, kas traucās viņas virzienā, kā aizsargājoties pacēla rokas.

 1

BERLĪNE, 2011. GADA JANVĀRIS

Liels grīdas pulkstenis rādīja gandrīz pieci pēcpusdienā, un Lilija Kaizere bija droša, ka neviens vairs nenāks viņas veikalā. Paslēpušies aiz uzslietām mēteļu apkaklēm un pārvilkuši cepures dziļi pār acīm, ļaudis steidzās garām skatlogam, nepievēršot uzmanību izliktajām precēm.

Jaunā gada pirmajās nedēļās neviens neinteresējās par senlietām. Naudasmaki un banku konti bija tukši, cilvēkiem nebija nepieciešams meklēt kaut kādas īpašas lietas tuviniekiem. Situācija mainīsies pavasarī un vasarā, kad ieradīsies pirmie tūristi no visas pasaules. Tikmēr viņai kaut kā vajadzēja pārciest klusuma periodu.

Lilija nopūzdamās apsēdās uz Luija XV ķebliša un caur skatlogu vērās uz debesīm. Jau vairākas dienas nemitīgi sniga. Palūkojusies uz kādu pulētu skapīti, kas piederēja pie viņas veikaliņa “neejošo preču mazās armijas”, viņa ieraudzīja savu spoguļattēlu.

Smalkā, gandrīz meitenīgā seja izskatījās bāla un gurdena, tikai viņas rudie mati un zaļās acis mirdzēja. Ziemassvētku brīvdienās Lilija nebija varējusi pietiekami atpūsties. Vecāku apciemojums beidzās ar to, ka viņi kārtējo reizi mudināja sameklēt citu vīrieti.

Lai gan Lilija vecākus mīlēja, tas viņai bija izrādījies par daudz. Sanervozējusies viņa bija atgriezusies Berlīnē, lai gadumiju pavadītu viena savā dzīvoklī un tad ķertos pie veikala inventarizācijas.

Tagad tā bija pabeigta, un viņai atlika tikai gaidīt pircējus. Lilijai nepatika sēdēt bezdarbībā. Bet ko gan citu varēja iesākt?

Varbūt man vienkārši slēgt veikalu un aizbraukt atvaļinājumā uz astoņām nedēļām, viņai ienāca prātā. Kad atgriezīšos, sniegs būs nokusis un veikals atkal pilns.

Durvju zvans – priekšmets, kas nāca no kādas lauku mājas un allaž uzbūra viņai acu priekšā ainu ar kalpotājiem, kuri skraidīja šurpu un turpu, – izrāva viņu no domām.

Uz sliekšņa stāvēja vecs vīrs un, šķiet, prātoja, vai drīkst ienākt. Uz viņa mēteļa mirdzēja sniegpārslas, kas siltajā telpā lēnām pārvērtās par ūdenslāsēm. Spriežot pēc saules un vēja ārdētās sejas, vīrietis tikpat labi varētu būt jūrnieks no kāda reklāmas rullīša. Padusē viņš bija iespiedis vecu, mazliet apbružātu vijoles futrāli. Vai viņš gribēja to pārdot?

Lilija piecēlās, aši ar roku nobrauca pār savu tumši zilo adīto jaku un devās pretim ienācējam. – Labdien, kā varu jums palīdzēt?

Vīrietis īsu brīdi Liliju nopētīja, tad viņa sejā parādījās atturīgs smaids. – Pieļauju, ka jums pieder šis veikals.

– Jā, tieši tā, – viņa smaidot atbildēja, mēģinādama iztēloties, kas varētu būt šis klients: mūziķis ar gadu nastu plecos, kurš devās mājās no kāda sarīkojuma? Vijoles skolotājs, kas strādā ar ļoti talantīgiem skolēniem? – Kā varu jums palīdzēt?

Vīrietis atkal viņu nopētīja, it kā kaut ko censtos saskatīt viņas sejā. Tad izņēma no paduses vijoles futrāli.

– Man jums kaut kas ir. Vai atļausiet to parādīt?

Patiesībā Lilija šomēnes vairs negribēja iepirkt neko jaunu, taču viņai tik reti kāds piedāvāja mūzikas instrumentu, ka viņa nespēja pateikt nē.

– Lūdzu, nāciet līdz, tad varēsim to apskatīt.

Viņa aizveda vīrieti pie vienkārša galda blakus veikala letei. Šeit viņa ļāva klientiem parādīt piedāvātās preces.

Parasti no tām maz kas bija lietojams. Bēniņos atrastās un mirušo piederīgo atstātās mantas ļaudis bieži uzskatīja par vērtīgākām, nekā tās patiesībā bija. Cik bieži Lilijai jau bija nācies uzklausīt pārmetumus, kad viņa apgalvoja, ka senā porcelāna figūriņa nieks vien ir.

Taču, kad vecais vīrs atvēra vijoles futrāļa vāku, Lilija jau nojauta, ka viņu sagaida kaut kas īpašs. Uz padilušā un kožu saēstā oderējuma, kura krāsa kādreiz droši vien bijusi tumši sarkana, gulēja vijole. Veca vijole. Lilija nebija eksperte, tomēr viņa novērtēja, ka instrumentam varētu būt vismaz simt gadu, ja ne vairāk.

– Droši ņemiet to laukā, – vecais vīrs sacīja, ļoti uzmanīgi viņu vērodams.

Lilija mazliet vilcinājās. Pret mūzikas instrumentiem viņa izturējās ar vislielāko cieņu, lai arī pati neprata spēlēt. Aptverdama vijoles kaklu, viņa iedomājās par savu draudzeni Eleni, kuras profesija un kaislība bija restaurēt tādus dārgumus kā šis. Viņa spētu noteikt šī instrumenta vērtību, vien uzmetot tam skatienu.

Aplūkojusi vijoli – tās neparasto lakojumu un dīvaini veidoto galviņas spirāli –, Lilija pamanīja otrā pusē zīmējumu. Roze izskatījās pavirša un ļoti stilizēta, gandrīz šķita, ka to būtu zīmējis bērns. Tomēr nešaubīgi varēja pazīt, ka tā ir roze.

Kurš vijoļu izgatavotājs izrotāja savu instrumentu ar tādu ornamentu? Lilija domās apņēmas jau vakarā piezvanīt Elenai. Viņa nojauta, ka noteikti nespēs samaksāt par šo vijoli, tomēr gribēja izstāstīt draudzenei par zīmējumu. Varbūt vīrietis pat atļaus viņai to nofotografēt...

– Baidos, ka man nebūs pietiekami daudz naudas, lai no jums nopirktu šo instrumentu, – viņa teica, uzmanīgi likdama vijoli atpakaļ futrālī. – Tā noteikti ir ļoti dārga.

– Tā tas patiesi ir, – vecais vīrs domīgi atbildēja. – Es saklausu nožēlu jūsu balsī. Jūs gribat šo vijoli, vai ne?

– Jā, tā... tā ir tik īpaša.

– Un ja nu es teiktu, ka nemaz netaisos to pārdot?

Lilija pārsteigta sarauca pieri. – Kāpēc tad esat šeit?

Vīrietis viegli pasmaidīja un sacīja: – Tā pieder jums.

– Kā, lūdzu? – Lilija apjukusi uzlūkoja vīrieti. Viņš taču to nedomā nopietni... – Jūs gribat man uzdāvināt šo vijoli? – viņa skaļi pateica to, kas pašai šķita absurdi.

– Nē, ne gluži, jo atdāvināt var tikai to, kas pieder pašam. Šī vijole ir jūsu. Ja var ticēt iedzīvotāju reģistra datiem. Vai jūs esat Lilija Kaizere?

– Protams, esmu, bet...

– Tad tā ir jūsu vijole. Un kopā ar to būs vēl kaut kas.

Vīrieša sirsnīgais smaids nespēja kļiedēt Lilijas apmulsumu. Viņas saprāts teica, ka tas varbūt ir triks vai arī kāds pārprattums. Kādēļ lai šis vīrs dāvinātu viņai vijoli? Lilija vēl nekad nebija viņu redzējusi.

– Paskatieties zem oderes, – vīrietis uzstāja. – Varbūt tas, kas tur atrodas, jums kaut ko izsaka.

Sākumā vilcinoties, tad trīcošām rokām Lilija izvilka pelējuma traipiem nosētu lapu un to atlocīja.

– Nošu lapa? – Lilija pārsteigta nomurmināja.

Uzrakstītajam skaņdarbam bija dots nosaukums “Mēnessgaismas dārzs” – *Moonshine Garden*. Notis izskatījās šķības greizas, it kā būtu pierakstītas lielā steigā. Komponista vārda nebija.

– Kur jūs ņemāt vijoli? – Lilija apjukusi vaicāja. – Un kā jūs zinājāt...

Viņu pārtrauca durvju zvans, un, pacēlusi acis, Lilija ieraudzīja, ka vīrietis lieliem soļiem strauji dodas prom gluži kā zaglis, kurš grib paglābties no policijas.

Kādu brīdi Lilija stāvēja kā sastingusi, tad steidzās uz durvīm, atrāva tās vaļā un metās ārā. Taču vecais vīrs, kura vārdu viņa nezināja, jau bija pazudis. Vien sals spēcīgi knieba viņai vaigos

un plaukstās, viegli tiekot cauri apgērbam, un galu galā viņa bija spiesta doties atpakaļ veikalā.

Vijole joprojām gulēja savā futrālī, un tikai tagad Lilija pamana, ka joprojām tur rokā nošu lapu.

Ko nu lai dara? Viņa atkal palūkojās ārā, taču veco vīru nekur nemanīja.

Liliju pārņēma trīsas, noraugoties uz dīvainās krāsas vijoli. Skatiens slīdēja pār stingri novilktajām sudrabetajām stīgām uz slaidā kakla un tad apstājās pie filigrāni izliektās galviņas spirāles. Kas par brīnišķīgu instrumentu! Lilija vēl aizvien nespēja noticēt, ka tas varētu piederēt viņai. Un kas tā par nošu lapu? Kāpēc vīrietis tik uzstājīgi bija uz to norādījis?

Piepeši atskanēja blikšķis, un Lilija satrūkās. Viņa izbijusies strauji pagriezās un ieraudzīja bērnu baru, kas trokšņodams skrēja garām veikalam. Sniega pika bija pielipusi pie burta A uzrakstā “Kaizeres antikvariāts”.

Lilija uzelpoja un atkal paskatījās uz vijoli. Vajadzētu to parādīt Elenai, viņa nodomāja. Elena varbūt zinās, kurš to ir izgatavojis, un, ja palaimēsies, arī noskaidros skaņdarba autoru.

Būdamā pārliecināta, ka pircēju vairs nebūs un pavisam noteikti neuzradīsies vēl kāds vecs vīrs ar mistiskas izcelsmes mūzikas instrumentu, viņa aizgāja pie durvīm, pagrieza otrādi plāksnīti ar uzrakstu “Slēgts” un paņēma mēteli.